

reformpartiet. Samtidig med, at Toldreformforeningen holdt Agitationsmøder rundt omkring i Landet, blev der paa Venstres Initiativ her i Tinget gentagende indbragt Forslag til en Toldreform med Tauber, Venstres gamle betroede Tillidsmand i denne Sag, som Ordfører. Stillede man sig nu med Hensyn til Kompensations-spørgsmaalet paa et fra Toldreformforeningens Program afvigende Standpunkt? Nej, aldeles ikke. Venstres Forslag blev, som Rigsdagstidenden for 1887—89 viser, affattet i nøje Overensstemmelse med Toldreformforeningens Grundplan. Man nedsatte Storindustriens Tolldbeskyttelse, littede Tolden paa Raa- og Hjelpestoffer, foreslog en Del Værditoldsatser, nedsatte Tolden paa vigtige Livsfornødenheder, i første Række Kaffe, Sukker, Ris, Petroleum, Salt osv., og dernæst foreslog man en Kompensation for Statskassen af 3,600,000 Kr. i en ny Skat paa bajersk Øl. Uden nogen Tvang, uden nogen Opfordring fra Landstinget, fra Regeringen eller fra Højre foreslog *Venstre* en Kompensation for en Del af Indtægtsnedgangen i en ny Skat paa bajersk Øl til et Beløb af 3,600,000 Kr. Man gik den Gang ud fra, at der var et Forbrug af 600,000 Tdr., og satte Skatten til 6 Kr. pr. Td. Jeg henleder ganske særlig det høje Tings Opmærksomhed paa dette sidste Punkt, den af Venstre med Tauber som Flertallets Ordfører foreslaaede Kompensation for Statskassen i en ny Skat paa alkoholholdige Drikkevarer til 3,600,000 Kr. Og hvis ærede Medlemmer ville se efter i Rigsdagstidenden for 21de Februar 1889, ville de finde, at Tauber blandt andre Grunde, som talte for en Skat paa bajersk Øl, ogsaa anførte følgende: „Fordi Brugen af bajersk Øl er stegen i en saadan Grad her i Landet, at den nærmer sig meget stærkt til Misbrug“.

Venstres betroede Ordfører i Toldsagen fremdrog altsaa blandt Argumenterne for Kompensation i en ny Skat paa alkoholholdigt Øl ej alene forretningsmæssige men ogsaa *moralske* Grunde af den Art, som man nu fra alle Sider er tilbøjelig til at forkaste som noget, der aldeles ikke hører hen under Tolddiskussionen. Og hvilken Regering var det saa, man tilbød Forvaltningen af denne splinterny Skat? Var det en paalidelig trofast Venstregering? Nej, det var Estrup, Provisoriernes Ophavsmand, som Venstre paa det daværende Tidspunkt midt i Konfliktperioden gav dette Tillidsvotum. Ganske vist fordrede man samtidig en Nedsættelse af Toldskatterne

med Krigstoldskattens Beløb ca. 3½ Mill. Kr. — det er en gammel berettiget Fordring fra Venstres Side, som Venstre desværre paa Grund af Landstingets Modstand ikke har været i Stand til at gennemføre — men man erklærede sig villig til at slaa af paa denne Fordring. Man fastholdt ikke absolut denne Nedgang af 3 Mill. Kr., man erklærede, at man var villig til at slaa af paa denne Fordring. Angaaende Brændevinsskatten erklærede Tauber, at Drøftelsen af denne Skats Forhøjelse formentlig maatte hvile, indtil Loven af 1887, som forandrede Karrumsbeskatningen til en Udbyttebeskatning, havde virket i den fastsatte Prøvetid af 5 Aar. Men Tauber erklærede samtidig, at der kunde være Tale om ogsaa at anvende Brændevinsskatten som Kompensationsobjekt, men han fastholdt af Retfærdighedsgrunde, at det ikke skulde være til Toldnedsættelser, der væsentlig kom Industrien og Handelen til gode, men at denne Skat kun burde bruges til Kompensation for Nedsættelse af Tolden paa almindelige Livsfornødenheder. Angaaende Tobaksskatten udtalte Udvalgets Flertal i sin ved Tauber afgivne Betænkning af 11te Februar 1889: „Tobak er en Artikel, som man maa ønske at sætte betydelig op i Told for at indvinde et større Beløb til Nedsættelse af andre Artikler“. Ogsaa paa dette Punkt gav man den daværende Regering et Tillidsvotum. Der hævdede sig den Gang ligesom senere ogsaa Røster indenfor Venstre mod en forhøjet Alkoholbeskatning, men man tog dette Spørgsmaal rent saglig. Man overlod det til enhver frit at udtale og følge sin Overbevisning, der var ikke Tale om nogen Terrorisme over for de Mænd, som mente, at man lige saa godt kunde forhøje Skatten paa Brændevin som paa Tobak og andre Artikler, der ikke i egentlig Forstand ere Livsfornødenheder. Mens man saaledes arbejdede for Sagen paa Rigsdagen, afholdt Toldreformforeningen ude i Landet en Mængde Toldmøder. Vi toge Hensyn til, hvad der var foregaaet paa Rigsdagen, og ledsagede vore Foredrag med Fremvisninger af en hel Prøvesamling af Varer, som bruges i enhver Husholdning. Der var Fajance og Glasvarer, Bomuldstøj og Gulvklude, Tapeter og Papir, Buksetøj og Hestedækener, kort sagt, der var et helt Toldmuseum, der viste Forbrugerne, at de i mange Tilfælde — jeg siger i mange Tilfælde, naturligvis ikke i alle — under den nuværende Toldtarif betale en Toldskat, som løber op til lige saa meget, som hele Varen er værd. Jeg tror, at dette Museum blandt